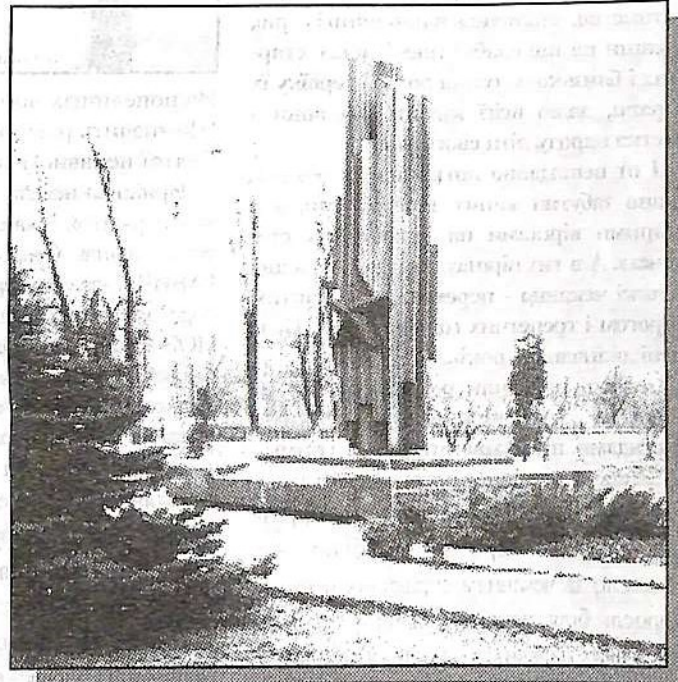

ПЕРЕМОГА! 55 РОКІВ...

ЖИВИМ БІЙЦЯМ - ЧЕСТЬ І ШАНА! А ЗАГИБЛИМ - СЛАВА ВІЧНА!

ДОРОГІ БАТЬКИ НАШІ, СИВОГОЛОВІ, ЛЕГЕНДАРНІ РАТНИКИ, ЯКІ ЗДОЛАЛИ ФАШИСТСЬКОГО ЗВІРА В ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ!

МОГИЛИ ВАШИХ ФРОНТОВИХ ПОБРАТИМІВ - ПО ВСІЙ ВІЛЬНІЙ ЄВРОПІ, ВАМ ЖЕ СУДИЛОСЯ ВИЖИТИ І ДОЖИТИ ДО ДНЯ СЬОГОДНІШНЬОГО, ДО ВЛАСНОЇ ДЕРЖАВИ. МИ ЩЕ НЕ МАЄМО ТОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ Й ДОСТАТКУ, ЯКИХ ВИ ЗАСЛУГОВУЄТЕ. АЛЕ ВСЕ ЦЕ НЕОДМІННО БУДЕ. ГОЛОВНЕ СЬОГОДНІ - ЗБЕРЕГТИ СПОКІЙ, РОЗУМ І МИР НА НАШІЙ ЗЕМЛІ УКРАЇНСЬКІЙ, ДІТЕЙ НАШИХ ТА ОНУКІВ НАВЧИТИ, ЗРОБИВСЯ ЇХ ФАХІВЦЯМИ З СПРАВ БУДІВЕЛЬНОЇ ТА АРХІТЕКТУРНОЇ.

ОТОЖ, З СВЯТОМ ВАС, МУДРІ НАШІ ПЕРЕМОЖЦІ. ДОБРА, ЩАСТЯ, ДОВГОЛІТТЯ ВАМ І РОДИНАМ ВАШИМ!

**РЕКТОР
А. М. ТУГАЙ**

БЫЛ МАЙ

Был май. Плыли цветы,
Купаясь в солнечных лучах,
Гремела слава, падал в прах
Проклятый враг.
Трещали от машин мосты
Над черной Шпрее-рекой,
Потом полночною порой
Салют Москвы Отчизне возвестил:
П о б е д а !
Я помню: радно нам всем
Кричало зов столицы:
- Огонь по Берлину! Огонь!
Сняли гордо лица.
Врага предсмертный стон
Я кажется тогда услышал.
И вдруг знамен цветущий рой

Поднял победу вверх на крыши.
- Фашизм долой!
Да здравствует Победа!
Да здравствует народ, народ – герой!
В поломанных рядах
Средь тысячи цветов
Я видел всюду взгляды,
Я слышал всюду зов
И на него ответы:
- Ура! Ура! Ура!
И заллов гром, ракетные букеты
Триумфом били ввысь...
В колоннах шли бойцы
Сражений правых.
Сынами, Родина, гордись! -
Они достойны гордости и славы!

25. 08. 1945 г.

О. ПІДГОРНИЙ

ОЛЕКСІЙ ПІДГОРНИЙ: «ОСЬ ВОНА – НА ВСЮ ЄВРОПУ ТИШИНА»

(Рядки з пожовклих сторінок зошита дитячих віршів та спогади, навіяні ними)

...Писати про воєнні роки мають військові. То їх право, їх біль і страждання, їх тяжкий труд і мозолі довгих доріг: їх втрати і рани, їх тягар розлук і крила зустрічей, їх переможний злет. Зміст їх життя і долі.

Але поряд на одній землі були їх діти, їх молодші брати і сестри, що не по віку подорослішали, переступили через дитинство, дивлячись в вічі війні і горю, взявши на ще слабкі плечі ношу старших і близько до серця долю і героїку їх справи, долю всієї країни. Бо вони - частка народу, діти свого часу.

І от нещодавно потрапив на очі мій давно забутий зошит з незрілими, але щирими віршами на пожовтілих сторінках. А в тих віршах з'єднувались два великі чекання - перемоги над клятим ворогом і трепетних годин юності. Було мені дванадцять років.

...Мені порадили розповісти про це словами тих віршів та деякими спогадами, що оживають разом з ними.

Звістку про війну зустріли по-різному. Ми, що вечорами ще грали в хашах дерези біля толоки в червоних та білих, - з цікавістю та чеканням справжніх перемог. Дорослі біля репродукторів, з чорного горла яких падали слова чорної звістки, - з тривогию та сумними передчуттями. Старшим ще пам'яталась громадянська війна. Знали люди і дійсну ціну перемоги на лінії Манергейма. Ще ятрились рани близьких втрат у фінській війні.

Тривожно захмарювалось небо над нашим селом Новостародубом, що на Кіровоградщині. Прошались мобілізовані. Потянулись через село в спекотній пилюці доріг, поспішаючи під бомби на дніпровських переправах, валки евакуйованих, техніка, коні, череди ревуних недоєних корів, просто біженці. Ночами розбирали хліб з токів. Похмуро відступали війська.

Ми будем завжди пам'ятати,
Як чорнохрестая змія
Вповзла у нашу рідну хату.
Від горя зморщилась земля.
О скільки сліз і скільки муки!
Не посивівши, не збагнуть,
Що значить у кайданах руки,
Що значить кров від лютих пут!
Нагайки, петлі, дріт колючий,

Я з меншим братом

На попелищах чорний крук.
Що значить ріжучий, колючий
Святої ненависті звук!

Прийшла неволя. Встановлювався «новий порядок». З'явилися комендатура, управа, поліцаї. Старостою села поставили РАВИЧА -завуча середньої школи, її комсорг, викладач німецької мови ОМЕЛЬЯНОВ став перекладачем гебтскомісара. Бідних, нещасних з жовтими пов'язками на руках ганяли по селу на різні роботи. Остання - яма на околиці десь біля МТС.

Вісток ніяких. Та коли частішали облави, жорстокішали репресії, люди здогадувались: у наших на фронті кращали справи. Інколи ми з молодшим братом Васею знаходили у схованках листівки. З'явилися чутки, що північніше, де біля Знам'янки голий степ упирався в Чорний ліс, були партизани. Ходили легенди про відважні нальоти якогось КАЛАШНИКОВА на степову частину. Чи було, чи так народ хотів.

А в селі жінки, старі та діти, не розгинаючись, трудилися на землі в так званих «громадських господарствах», маючи наругу та побої і для підтримки життя 160 грамів немолоченого ячменя, вівса або проса все на той же трудовдень. Останнє забирали окупанти.

Минули часи фашистської неволі. Вже не треба було прислухатись, куди понесло на тачанці коменданта ВАЙНЕРА, коли над вранішнім селом металеву різку звучала його команда вівчарці і перекладачу: «Альва, ком! П'єр, ком!». Вже не треба було, зігнувшись між чеглігами плуга, який наужою тягли запряжені в ярмо своя та сусідська корівчини, чекаючи повисту нагайки. Вже не треба було разом з товаришами-підлітками та старшими хлопцями ховатись по ночах в скірдах, щоб не схопили, коли нагряне облава та не погнали до далекої та страшної Німеччини.

Був кінець 1943 року. Вже до нашої школи, що на околиці, в якій вчителювали до війни мої батьки і продовжували зараз жити ми, як вітерець зі степу налетіла кінна розвідка. Ми їм розповіли, де стоять у дворах криї машини з німцями. Вони їх обстріляли прямо з-за рогу школи. Ті втекли з села і кілька днів не було нікого. Потім прокотилися наші танки без піхоти і знову назад відкотились. Потім на довгі півтора місяці село було розрізане навпіл по річці Інгульцю. Ми були у наших. Друга вулиця від річки.

Нелегко було жити під обстрілом. Запріля корівчину в повозку. Склали якісь речі і зінгеровську швейну машинку і рушили всією сім'єю в село Олександрівку за 5 кілометрів від фронту. А вранці два снаряди рознесли покинуту спальню.

Недовго витримали ми серед чужих людей. Вертаємось в своє село, де кожна сім'я рідна для вчителя. Зчервоніле сонце поспішало до горизонту. Поспішали і ми. Перед селом треба було долати голе місце, а тут колесо спало - перетерся гвіздок на осі. Ладнаю колесо, а там, де ми повинні були бути, лягають міни. Знову доля!

Своя квартира розбита. Живемо від хати до хати та все ближче до річки. Насичується військами село. В бліндажах, окопах, в хашах на гечах, припічках, долівках... По вишневих садках, що в городах до річки, - ряд «Капош», за три городи від неї ще ряд артилерія, за будь-яким прикриттям - танки.

Ввечері 4 грудня один низенький вертлявий денчикпо прізвищу Муха, що жив знамив одній хаті, багатозначно кинув замість надобраніч: «Завтра я вас разбужу рано».

А завтра. 5 грудня, в день Сталінської конституції о 4 годині ранку зходили ходуном земля і небо, суцільний гул спякав повітря, креслили «Капоші» вогнені стріли на захід. Розпочалась Кіровоградська операція.

Що за час настав! Ніби крила підносили над землею наші легкі, зголоднілі тільця. Що їли, не пам'ятаю. Чого хотілось, знаю. Перепадало від солдатів, односельчан.

Що за час був! Піднесення, відчуття нашої могутності, гордість за воїнів і до них перші слова:

ВОИНАМ

Так бейте врага! Виливайте свой гнев,
Свою всю ненависть к врагам,
Чтоб битвы с фашисткою нечистью рев >

ОЛЕКСІЙ ПІДГОРНИЙ: «ОСЬ ВОНА – НА ВСЮ ЄВРОПУ ТИШИНА»

(Рядки з пожовклих сторінок зошита дитячих віршів та спогади, навіяні ними)

> Раздался на западе, там!

Чтоб радостно, вольно вздохнул
Родной Украины народ,
Чтоб с гордостью каждый шагнул
С вами на запад, вперед!

19. 12. 1943 г.

...Відновилося навчання в школі. На дорубаних залишках парт та свіжеобтесаних лавках. Без підручників. Тільки поспіхом за вчителем надряпані конспекти. А зошити нарізані з цупких паперових мішків. Сторінки їх зшиті суровими нитками чи сколені дротом, що вже відслужив в пруджених жилах польового зв'язку.

Вчилися жадібно. Особливо хвилював потік оповідей про те, що відбулося героїчного і сумного, що відбулося в частині нашого світу, тимчасово заштореного лінійною фронту. Найбільше схвилювала мене розповідь про Зою КОСМОДЕМ'ЯНСЬКУ.

... Но только однажды был немцами схвачен
Вдруг тот партизан молодой.
«Ну что же, окончилась жизнь моя значит -
Подумал, - Умру как герой!»

Солдаты его на допрос отвели.

- Раздеть, - офицер приказал.

Раздели. И с ужасом видят они,

Что девушкой был партизан.

- Скажи, где другие? Послал тебя кто?

Молчанье... Удары. - Воды мне, воды...

И поили огнем,

И били ремнями, и долго потом

бессилии злости пытали ее.

Ни слова, ни звука на муки в ответ.

И только презренье во взгляде...

А утром (последний для жизни рассвет!)

Казнили, прекрасную, гады.

Она умерла, не склонив головы,

В борьбе умерла она, стоя,

Бессмертная век, комсомолка Москвы,

Дочь Родины, юная Зоя.

Приходят знову після двох років, розірваних війною, до українського народу Шевченкові дні. І у відповідь березневий переспів до Кобзаря:

... Подивися, твое ім'я -

Крила партизанів,

Дух ланів широкополіх,

Крах фашистських станів.

Твое ім'я - Україна

І Дніпро ревучий,

Степ широкий і роздолля,

І ліси, і кручі.

Слава твоя не поляже,

Її не приспати.

Буде знати військо враже,

А ми шанувати!

Важко піднімалась земля вже для вільних врожаїв. Мало реманенту, немає тракторів, коней. Добре, що війська залишали своїх, хворих та загнаних. Людська ласка та звична праця підняла їх. Весняні поля колгоспу ім. ЧКАЛОВА. В полі жінки і старі чоловіки та скалічені війною демобілізовані. Та ми - школярі. Кому що під силу. Хто воду підносить, хто ховрахів виливає. Хто коней веде, чи за плугом або сівалкою їде, зерно підвозять, старших підмінюють...

В кінці травня чи на початку червня 44-го сім'я переїздить за 20 кілометрів до міста Олександрії. Нарешті своя оселя і тепло. Та ще й садок невеликий при ній. Тут поряд і школа з початковими класами, де знайшли роботу мої батьки і свою парту молодший брат.

А я пішов в центр, що через міст по той бік річки в сьомий клас СШ №1. Треба було підтягуватись до свого звичного рівня, долати різницю знань і вимог сільської і міської шкіл. Часто працювали, то по опорядженню школи, то виїжджали на роботи в колгоспах. Як і всі в ті часи...

Починався вікопомний 1945 рік. Вже звільнена Україна, Майданек, зроблено вихід до кордонів Німеччини.

Спресовані часи, спресовані події. Салюти Москви вписують в історію переможні кроки Радянської армії. На порозі травень. Іде відлік днів і годин.

По радіо лунає літописний голос Левітана, доносячи у всі куточки землі

нашої довгождані слова:

- Огонь по Берлину!

Команда звучит.

- Огонь по Берлину!

И сердце стучит

Неужто и вправду?

Неужто Берлин?...

Приветствуй победу,

Народ – исполни!

5.05.1945 р.

... Хто не жив тоді, хто не народився ще, не може уявити, не може відчувати тодішній стан народу, єдиного в борні, випробуваннях і апофеозі слави. Коли вранці 9-го травня було оголошено про капітуляцію фашистської Німеччини і Перемогу, всі висипали з домівок на вулиці. Хто мав зброю, палили в небо. Злітали сигнальні ракети. Поспішали звільнитись нарешті від набоїв гвинтівки, карабіни, автомати, офіцерські ТТ. Дістав і я з-під стріхи сараю свій останній трофей - обріз німецької гвинтівки і приєднався до всіх. Ніхто нічого і не сказав. Потім струмки людей злилися в потоки. І понесли вони всіх єднатись в спільній радості. Кого в частину, кого на підприємство, кого до правління колгоспу. Нас понесло до рідної школи. Всі обнімались, знайомі, незнайомі. Найбільше припало солдатам. І знову за перо.

ПОБЕДА

Затихли залпы громовые -

Победный час войны пришел

На землю нашу, на поля, леса родные,

На города, что в ожерельях сел.

Сыны с суровой жаждой мест

Дрались за Родину свою,

Знамена с доблестью и честью

Сквозь дым и смерть несли в бою...

И вот она -

Над всей Европой ТИШИНА!

И ВОИН наш. В той воснищенной тишине

Наполнен мыслью о своей стране.

Повеяло теплом свиданья,

Биенье сердца грудь поит...

Так вспомни, воин, все слова прощанья -

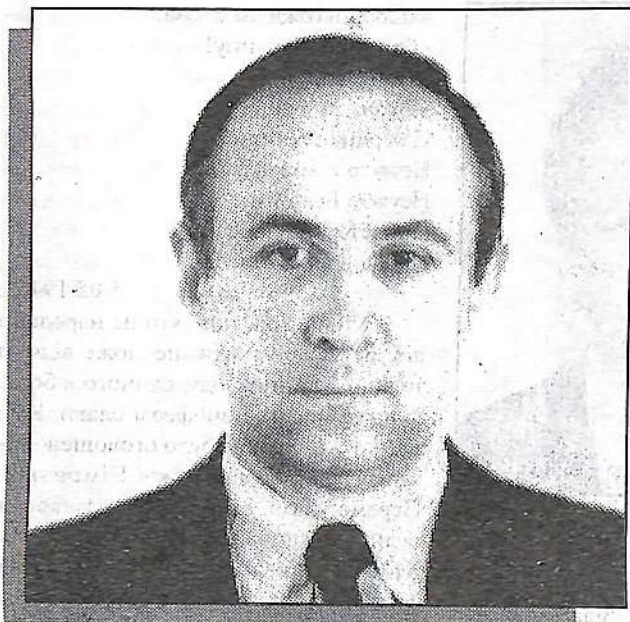
Быстрее встреча прилетит.

10. 05. 1945 р.

Так, то був Великий Травень. Мені шістнадцять років. В ту весну прийшла до мене і юність, і перша юнацька любов. Та то вже інша розмова.

ДОСТОЙНИХ, МИЛИХ, ЗАСЛУЖЕНИХ ВІТАЄМО!

**ДИПЛОМ
ЛАУРЕАТА ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ УКРАЇНИ
В ГАЛУЗІ НАУКИ І ТЕХНІКИ**

**КРИВЕНКА
Павла Васильовича**

Учений секретар Комітету по Державних преміях України в галузі науки і техніки
М.С. ДИДЕНКО
М.С. ДИДЕНКО

Б.С. ПАТОН

№ 1676

ПОДЯКА

*Васильовичу
Віталію Степановичу*

Звертаюся до Вас зі словами щирої вдячності за активну і безкорисливу роботу, що сприяла моїй перемозі у президентській виборчій кампанії 1999 року. Ваша впевненість у правильності моїх зусиль з розбудови Української держави, гідної працьовитого і мудрого її народу, Ваші дії та Ваше авторитетне слово на мою підтримку додавали рішучості та насади. Я завжди пам'ятатиму, що у вирішальні для країни та її майбутнього дні Ви були поряд. Попереду у нас багато справ. І ми зможемо їх розв'язати, якщо й надалі будемо разом. Нехай щастить Вам на дорогах життя. Бажаю добра усім Вашим рідним і близьким.

З повагою

Президент України
Леонід Кучма

Л. Кучма

м. Київ
листопад 1999 року

**ВИТЯГ З УКАЗУ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
ПРО ПРИСУДЖЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ПРЕМІЙ УКРАЇНИ
В ГАЛУЗІ НАУКИ І ТЕХНІКИ 1999 РОКУ**

На підставі подання Комітету по Державних преміях України в галузі науки і техніки постановляю:

Присудити Державну премію України в галузі науки і техніки 1999 року:

- за теоретичні основи, екологічні аспекти, практичну переробку і використання відходів металургійної, гірничорудної та хімічної промисловості в будівництві та виробництві будівельних матеріалів:

КРИВЕНКУ Павлу Васильовичу - докторові технічних наук, проректорові Київського національного університету будівництва і архітектури...

Президент України
Л. КУЧМА

м. Київ
01 грудня 1999 року
№ 1513/99

Ця невтомна трудівниця, що своєю працею прагне поліпшити буття студентів, викладачів, співробітників - Анна Федорівна СЕМЕНЮК. Саме вона понад 15 років працює директором комплексу підприємств, які нас годують щоденно і роблять приємне в наші святкові дні. З цією неповторною жінкою, яка віддає до останку свої душу і серце роботі, «А+Б» зустрілася одразу після відкриття буфету для професорсько-викладацького складу університету.

«ВИКЛАДАЧІ МОЖУТЬ ВІДПОЧИТИ ТУТ, ПОБУТИ НА САМОТІ»

І ось професорсько-викладацький буфет КНУБА відкрив двері. Надзвичайно приємний інтер'єр, все аж світиться від чистоти. Тут 9 чудових столиків по 3 місця в кожному...

«А+Б» вирішила запитати перших відвідувачів про їх враження від зовнішнього вигляду цього затишного куточка та про те чи потрібний він їм.

К. В. ПАСЕЧНИК і **С. І. СКИБЮК** - викладачі кафедри українознавства. Першою бере слово **К. В. ПАСЕЧНИК**:

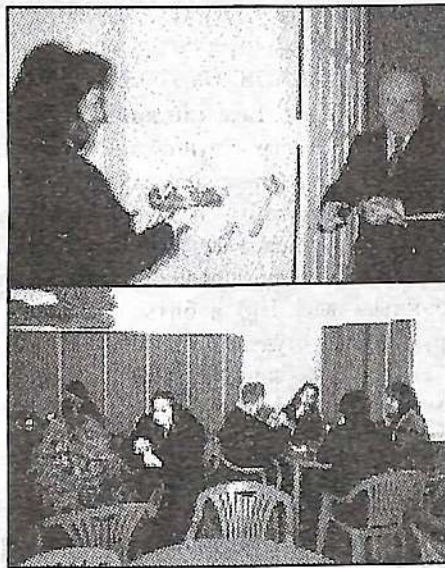
- Приємний, академічний вигляд буфету, це перше. По-друге, викладачі, не маючи можливості стояти в загальній черзі, можуть спокійно з'їсти смачного, відпочити, побути на самоті. Так само приємним, яскравим є й зал студентського буфету, що реконструювано. Всюди затишно, чисто. Персонал дуже симпатичний, уважний.

С. І. СКИБЮК:

- Дуже приємно тут, затишно. Ці біло-рожеві кольори. Подивіться на ці столики, серветки. Я задоволена тим, що є обслуговування, що немає галасу. За той короткий час, який мають викладачі під час перерви, можна забігти сюди та перехопити щось. Коли ми були на ФПК в Москві, в університеті ім. Патриса ЛУМУМБИ, то бачили там окремі ідальні для викладачів і студентів. І хоч то була ідальня, а у нас - буфет... але дуже задоволені тим, що їх маємо! Отже, все на рівні! Дякуємо нашу адміністрацію за турботу!

А. А. ГРОМ, завідувач відділенням довузівської підготовки, **П. П. ЛІЗУНОВ**, зав. кафедрою основ інформатики.

- Як і всіх присутніх, прошу сказати про своє враження від нового буфету...

- Ще рано говорити про це, ми тільки-но увійшли, - говорить **П. П. ЛІЗУНОВ**.

- А вчора Ви не відвідували це місце?

- Вчора нас не було. В нас сьогодні дебют.

- А найперше враження?

- Спочатку добре. Зовні приємно, підтримує **А. А. ГРОМ**.

- А усередні?

- Зараз спробуємо, й тоді відповімо, який внутрішній смак.

- Ну спочатку можете сказати чи Вам приємно тут, подобається дизайн?

- Подобається. Але насамперед шлях до чоловічого серця проходить повз його шлунок. Ось ми з'їмо обід, тоді з нами можна буде про щось говорити.

- Ну давай щось скажемо... - змилюється над «А+Б» **А. А. ГРОМ**.

- Ні, коли ми голодні, то...

- Ну що ж вибачте, приємного Вам апетиту.

В. В. ГАЙДАЙЧУК, зав. кафедрою теоретичної механіки.

«Мені дуже подобається, що це зроблено взагалі, внутрішній дизайн буфету. Це дуже здорово, що можна зайти, спокійно відпочити. Тут затишна обстановка, сердечне ставлення працівників буфету, обслуговування. Це місце, куди хочеться заглянути, поспілкуватися з друзями, побачити колег. І хоч територія буфету невелика, все розраховано на те, щоб викладачу під час перерви було зручно, щоб декілька хвилин він міг подумати про своє і, зрозуміло, трохи перекусити...

«МИ РЕКОНСТРУЮВАЛИ СТУДЕНТСЬКИЙ БУФЕТ, ДОУКОМПЛЕКТУВАВШИ ЙОГО ОБЛАДНАННЯМ»

Далі наша розмова продовжується, але вже із директором комплексу їдальень «Марія» Анною Федорівною СЕМЕНЮК

- Скажіть, будь ласка, хто є автором дизайну в буфеті для викладачів?

- Ну що Вам сказати, кольорову гаму, обладнання, стільниці (столешниці - рос. мов.), на яку, за Вашими словами, звернули увагу відвідувачі, підбирала я із своїми працівниками. Стільниці виникли в Італії, є дуже гігієнічними, зручні в користуванні, красиві, ну й нині це данина моді.

А головне те, що буфет для професорсько-викладацького складу - це психологічне розвантаження після важкого напруження під час роботи, місце, де можна відпочити хоча б хвилинку, що виникає між лекціями, заняттями.

Крім того, Ви помітили, що ми також реконструювали студентський зал буфету, поновили інтер'єр, але для студентів зробили все в більш яскравій, веселій гамі. Установили й нове обладнання.

- А що це за нове обладнання, **Анна Федорівно**?

- Покращили нашу роздавальну лінію, доукомплектували холодильне обладнання - низьким холодом. Це дало можливість пропонувати більший асортимент. Так, ми можемо тепер продавати молочні коктейлі, морозиво із різноманітними наповнювачами. Хочу ще відзначити, що фруктово-молочні коктейлі - це харчування, яке є найнеобхіднішим для молодого покоління.

Ми також додали обладнання для підготовки II-х страв, щоб вони завжди були гарячими.

- Скажіть, молочні коктейлі по ціні є під силу студентам?

- Так-так. Ціна фруктового молочного коктейлю 80 коп. Морозиво коштує 60 - 80 коп., залежно від наповнювача. Із горіхами трохи дорожче.

ТОРТ «НАПОЛЕОН» ЗАМОВЛЕНО ЗРАНКУ, ОТРИМАНО ВЕЧОРОМ

- Я знаю, що вашу випічку давно полюбає молодь. >

> - Тепер любить ще більше, тому ми маємо обладнання, лінію для виготовлення листкового тіста... Отже, пропонуємо найширший асортимент з листкового тіста.

- А, наприклад, якби хтось Вам замовив торт, ну, як «Наполеон» або в такому дусі?

- Нема проблем...

- **Яка ж ціна такого тарту?**

- Скільки? Візьмемо 1 кг «Наполеона» - то гривень 8 - 10. Це на вершковому маслі, натуральних продуктах.

- **А строк виготовлення?**

- Якщо замовлено вранці - ввечері «Наполеон» готовий. Якщо ж замовлення

напередодні, то взагалі... проблем нема. У нас будь-який виріб, навіть най-най-най замовити можна.

«ДРУГІ СТРАВИ КУПУЮТЬСЯ З ВЕЛИКОЮ ОХОТОЮ»

- Тепер ще таке питання... Другі страви, що тепер купуються в студентському буфеті, користуються успіхом?

- Замовляють їх з великою охотою. Душа радується. Наш колектив також старанно над цим працює, удосконалюється все. Що робиться нашими руками, все студенти полюбили.

- **Ну і як завжди - ціна. Мають можливість студенти з'їсти котлету та чи**

дорого це обходиться?

- Зрозуміло, що можливо. Наші котлетки «Особливі», «До-домашньому» коштують за 50 г 38 коп. та 47 коп. Поширений асортимент - «Котлета по-київськ»...

- **Ще одне запитання. Чи можна на території оновленого буфету відзначити студентський День народження?**

- Для цього заходу в нас є студентське містечко, на території якого є зал для цієї справи. Реконструйований зал призначений лише для харчування під час перерви.

- **Дуже дякую.**

*Бесіду вела
І. ГЕРАЩЕНКОВА*

● Д И С К У С І Я ● Д И С К У С І Я ● Д И С К У С І Я ●

Жінка - найпрекрасніший витвір природи. З цього приводу не може бути байдужих серед живих. Тому інтерв'ю професора Володимира Олександровича ПЕРМЯКОВА нашому шановному редактору газети «А+Б» Ірині Іванівні ГЕРАЩЕНКОВІЙ про роль жінки в суспільстві, ставлення до неї представників менш прекрасної статі та інше викликало жваві і неоднозначні відгуки читачів.

По-перше, про стиль інтерв'ю. Зрозуміло, що весна, переддень великого світлого свята, співбесідники - відомі колективу університету цінителі гумору. Але вони наче навмисно загострюють кути постановки питань і відповіді на них.

Адже багатьом відоме ніжне і уважне ставлення Володимира Олександровича до прекрасної статі. А в інтерв'ю він видає себе невірним в невичерпні потенційні можливості жіноцтва. Якби це було перед першим квітня, а не перед 8 Березня, то можна було б сприйняти цю бесіду за жарт. Але якщо так думає в березні відомий ліберал і демократ ПЕРМЯКОВ, то що ж можуть думати з цього приводу інші? От і стурбувало це значну частину читачів газети.

В усякому разі Ірині Іванівні і Володимиру Олександровичу вдалось розворушити громадську думку з приводу надзвичайно актуального питання ставлення до жінки.

По-друге, про сутність питання. Чи може жінка виконувати те, що може чоловік? Ні, не завжди. Та й чи є в цьо-

ТРИМАЙСЯ, КОЗАЧЕ!

му необхідність? Це залежить від багатьох факторів: Що? Де? Коли?

В умовах вузу жінки можуть виконувати багато з того, що роблять чоловіки, а навіть більше і краще.

Проаналізуємо це на прикладі діяльності колективу кафедри, якою керує професор ПЕРМЯКОВ.

Кафедра металевих, дерев'яних і пластикових конструкцій - одна з найперших фундаторів університету. Має багато позитивних рис, включаючи сталі традиції формування складу колективу. На кафедрі завжди працювали жінки-викладачі, лаборанти. Перший завідувач кафедри професор Микола Дмитрович ЖУДІН був люблячим і вірним чоловіком, але його не можна собі уявити без оточення жіноцтва в умовах вузу.

Наступний завідувач академік Михайло Михайлович ЖЕРБІН завжди надзвичайно шанує жінок, присвячуючи їм свої чудові музичні твори. Студенти довоєнних і перших повоєнних років добре пам'ятають препаратора кафедри, що доглядала за чисельними моделями і фрагментами конструкцій, якими були оснащені спеціалізована аудиторія і інші приміщення кафедри. Невеличка, худенька, досить солідного віку, вона безшумно рухалась серед макетів як берегиня, амулет,

по-справжньому оберігаючи безцінні скарби кафедри.

А хіба може щось відбутись на кафедрі без участі старшого лаборанта Станіслави Миколаївни ПАЛЬЧЕВСЬКОЇ?

А чи можуть сучасні студенти уявити собі кафедру металу без уваги і чарівності викладачів Тетяни Олексіївни КЛЮШНІЧЕНКО і Людмили Іванівни ЛАВРИНЕНКО, без допомоги і турботи Людмили Іванівни ЛЕОНОВОЇ та Ірини Миколаївни ОМЕЛ'ЯНЕНКО.

А що б робили чоловіки кафедри без редагування рукописів всесильною Людмилою Андріївною ПАШУН?

Колектив добре пам'ятає шановних лаборантів Катерину Андріївну НОВОЖИЛОВУ і Лізавету Миколаївну ЩЕРБАКОВУ, які свого часу працювали на кафедрі.

Майже така ж ситуація на кожній кафедрі вузу. Тобто жінки є в кожному підрозділі, вони роблять свою справу чудово, без них не можна, тим більше, що при необхідності вони замінять чоловіків.

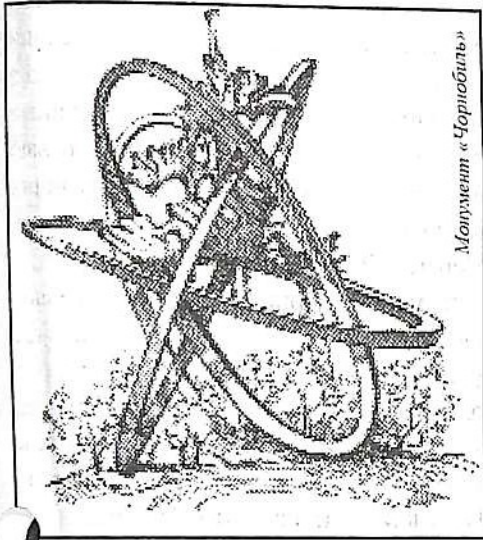
Єдине відхилення від норм це прерогатива на завідування кафедрами. Тут чоловіки надто непоступливі. Але є яскравий приклад і протилежного. Це - робота Нінель Іванівни ПАЩЕНКО на посаді завідувача кафедри.

Висновок. Звичайно, добре, коли кожен виконує те, що йому краще вдається. Але підготовка інженерних і наукових кадрів - це не тільки чоловіча робота. Ефективність її значно підвищується в гармонійному поєднанні зусиль представників різних статей. Вона стає більш одухотвореною і приємною.

*Ю. ПИЩАЛЕНКО,
професор.*

«ЧОРНІ ЛЕЛЕКИ... З БІЛОЮ КРОВ'Ю...»

(Чотирнадцять років після Чорнобильської трагедії)

Монумент «Чорнобиль»

«На відміну від інших техногенних катастроф, котрі досить швидко, на жаль, забуваються, стають лише сухим рядком у хроніці розвитку тієї чи іншої галузі промисловості, Чорнобиль «НЕ СТАРИЄ». Він невичерпний, як всесвітнє лихо» - такими рядками Юрія ЦЕРБАКА мені здається дотепним надати інформацію про те, що до чотирнадцятої річниці трагедії в будинку Ленінградської районної держадміністрації влаштована ВИСТАВКА конкурсних проєктів забудови Чорнобильського меморіалу. Вони розроблені студентами архітектурного факультету нашого університету.

В минулому році до нашого ректора, проф. А. М. ТУГАЯ, звернулась Спілка інвалідів ЧАЕС (голова С. П. КРАСИЛЬНИКОВ) з проханням про допомогу в розробці проєктних пропозицій до завершення забудови меморіалу, що складається в парку на розі проспекту Перемоги та Чорнобильської вулиці. Там нині стараністю Спілки споруджено Монумент (автори М. КИСЛИЙ та В. ЧЕПЕЛИК), встановлено пам'ятні гранітні стели, частково здійсне-

ний благоустрій тощо. Передбачається також спорудити «вічний вогонь», Каплицю та музей.

Декану архітектурного факультету доценту О. В. КАЩЕНКО вдалося ввести цю роботу до учбового плану, тому вже влітку під час практики студентів I курсу група під керівництвом заст. декана В. П. КОРОЛЯ виконала обміри ділянки будівництва. А з початку навчання в осінньому семестрі цього навчального року на кафедрі архітектурного проєктування цивільних будинків і споруд (зав. кафедрою доцент В.

МАД М. А. АБДЕЛЬХЕЙ (Йорданія).

Робота над проєктами виконувалась під керівництвом викладачів - доцента С. В. ЄЖОВА, проф. Л. М. КОВАЛЬСЬКОГО, ст. викладача В. П. КОРОЛЯ, ст. викладача Т. В. КУМОВА, доц. В. З. ТКАЛЕНКА, доц. В. І. ХМЕЛЬОВА, ст. викл. Н. Г. ШАГОВАЛ.

Після успішного виконання проєкту каплиці кафедра вирішила можливим продовжити роботу над наступним об'єктом комплексу - будинком музею. Тільки 5 студентів виявило бажання взятися за розв'язання цього завдання (І. КОБА, Г. ПОМАРЖАНСЬКА, Є. САМОЙЛЕНКО, Т. ТЕРЕЩЕНКО, ЛЮ ЯНЬ). А 2 студенти - І. КОБА та Т. ТЕРЕЩЕНКО розробили по 2 варіанти.

В січні було проведено обговорення підсумків проєктування на кафедрі, на факультеті, ознайомлено ректорат. Пізніше - обговорення з представниками спілки інвалідів та районної держадміністрації. Роботу було схвалено та прийнято рішення про організацію виставки проєктів в будинку держадміністрації Ленінградського району.

Важко пророкувати підсумки опиту громадської думки. Але позитивним є те, що студенти виконували справді реальне та важливе завдання, що вони уважно поставилися до роботи, що викладачі бачать можливість покращення підсумків в подальшій роботі над темою, що Чорнобиль продовжується.

В. ХМЕЛЬОВ,
доцент кафедри

На рисунку: Проєктна пропозиція студентки 22-ї гр. арх. фак. Тетяни ТЕРЕЩЕНКО: Каплиця, «Вічний вогонь», музей та благоустрій комплексу «Чорнобиль». □

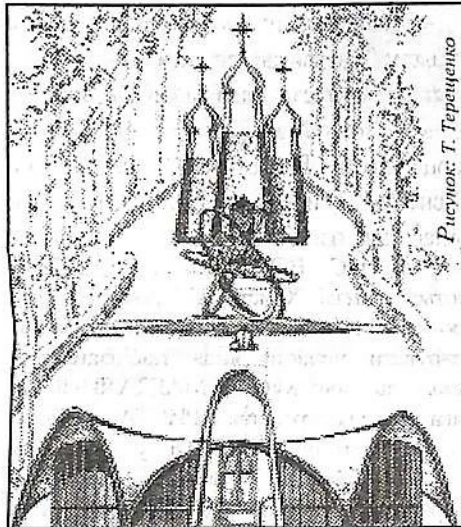

Рисунок: Т. Терещенко

З. ТКАЛЕНКО) частина другокурсників обрали собі саме цю нову й складну тему як перший проєкт. Це студенти В. ВИШНЕВСЬКИЙ, І. КОБА, В. МІРОШНИЧЕНКО, В. НАГОРНИЙ, Г. ПОМАРЖАНСЬКА, Є. САМОЙЛЕНКО, М. ТАРАСЮК, Т. ТЕРЕЩЕНКО, В. ЧІГАРОВ, Ю. ЯРМОЛЕНКО. Взяли участь в конкурсі й студенти-іноземці: ЛЮ ЯНЬ та АЙ ЧЕНЬДІН (КИТАЙ), АСЛАНІ АМІРКАВЕ (Іран) та МОХАМ-

ЖИВОПИС МАКСИМА ЛУБНІНА

У лютому свою художню виставку на огляд друзям, колегам, наставникам представив випускник архітектурного факультету, 64-ї групи АБС Максим ЛУБНІН. Саме їх оцінка, враження, потрібна була молодому спеціалісту. Багато людей прийшли на відкриття виставки. Вступне слово мав декан архітектурного Олександр Володимирович КАЩЕНКО. Саме він і назвав студента-випускника, автора виставки, художником-архітектором. Така назва є не дуже звичною для нас.

Потрібний різноплановий підхід до природи й архітектури, необхідні живописні роботи...

Дуже теплі слова пролунали на адресу автора виставки від його наставника Олександра Яковича БОРОВІКОВА

«Гуаш, темпера, олія, - чути слова Олександра Яковича. Максим захоплюється живописом і відмінно виконує проєкти. Отже, чудовий архітектор і художник. Дякую, що зробив таку виставку».

Протягом 5 років Максим побував в Ризі, Петербурзі, відвідав Крим.

Саме ці міста відображені в його колекції. Щодо нашого міста, то на виставці були представлені рисунки Лаври, її дзвіниць, Андріївського узвозу, інші пейзажі рідного Києва. □

«А+Б»

ДОРОГЕ ЯЄЧКО К ВЕЛИКОМУ ДНЮ

Зромантичних спогадів дитинства одні залишилися в пам'яті як найрадісніші, найдушевніші. Це Пасха. Хоч й інші українські народні свята є дуже цікавими й неповторними. Ми попросили детальніше розповісти про це автора книги «Святі і свята України» Н. П. МАТВЄЄВУ, доктора філол. наук, члена товариства «Просвіта».

- Наталіє Петрівно, відомо, що Великдень, інакше Пасху, святкують не в один і той самий день кожного року, чим можна це пояснити?

- Час, коли відзначають це найголовніше християнське свято - Воскресіння Ісуса ХРИСТА - було встановлено на I Вселенському соборі (тобто на зборах, нараді християн) у грецькому місті Нікеї ще у IV ст. Християнська Пасха припадає завжди на неділю, що слідує за весняним рівноденням та першим повним місяцем, тобто свято це пов'язане з астрономічними обставинами і відбувається звичайно у проміжку між 4 квітня та 8 травня (за новим стилем). Проте обов'язкова умова християнської Пасхи - їй передує єврейська, і це не випадково, адже християнська Пасха пов'язана з іудейською. Але якщо єврейська Пасха - це свято одного народу, то християнська - свято усіх народів світу, що сповідають християнське вчення без розрізнення расової та національної належності, соціального та суспільного стану, це свято перемоги над темними силами, свято торжества безсмертя.

- Звідки ж походить сама назва свята?

- Слово «Пасха» походить від давньоєврейського «песах», що означає «переходити», «проходження», тому що виникнення свята пов'язане зі звільненням

єврейського народу від єгипетського полону та проходження ним пустелі. У Біблії розповідається, що останній раз Ісус ХРИСТОС відзначав це іудейське свято під час Тасмної Вечері зі своїми учнями. Християнська Пасха пов'язана з євангельськими подіями, про які можна прочитати, наприклад, в Євангелії від Матвія (Матв., розд. 28). За Біблією, святкувати християнську Пасху заповіли апостоли, учні ХРИСТА.

- Наталіє Петрівно, з чим пов'язані найбільш вагомні церковні пасхальні традиції?

- Традиції цього свята прийшли до нас здалеку. Так, звичай цілувати одне одного, «христосуватися» тричі заповідав апостол Павло: «Вітайте один одного святим поцілунком. Вітають вас усі Церкви Христові!» (Рим., 16:16). При цьому ті, хто вітає одне одного поцілунком та словами «ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!» уподібнюються учням Христа, які розмовляють, довідавшись про його воскресіння. Звичай дарувати червоні яйця пов'язаний з євангельською Марією МАГДАЛИНОЮ, яка після воскресіння ХРИСТА прийшла до імператора ТИВЕРІЯ у Рим для проповідкування «благієї вісті» і дала йому червоне яйце зі словами «ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!», почавши таким чином проповідувати.

Яйце з давніх часів - символ життя, червоний колір - кров ХРИСТА, який, за християнським віровченням, своєю добровільною смертю, а потім і воскресінням подарував людям вічне життя.

- А чи позначилися давні народні традиції на цьому християнському святі?

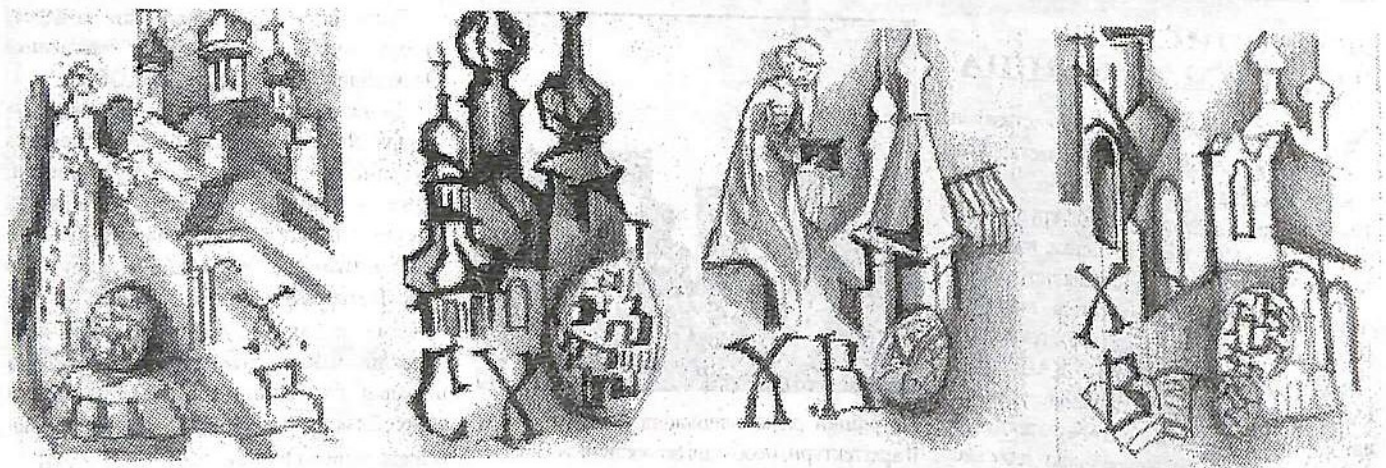
- Звичайно, святкова обрядовість ВЕЛИКОДНЯ, як і самого християнства,

пов'язана з давніми народними традиціями. Так, поява у пасхальній обрядовості свячених пасок пов'язана з особливим шануванням нашими далекими пращурами хлібного короваю як одного з найважливіших магічних засобів заклинання родючості. Первісний зміст цього обряду зрозумілий, наприклад, з деяких звичаїв, що збереглися в українців Закарпаття ще у 20-х рр. нашого століття. Згідно з одним із звичаїв, після освячення паски хазяїн біг з нею додому, намагаючись, щоб його ніхто не наздогнав. Пояснювали це так: «хліб буде рости так швидко, як біжить хазяїн», «біжить, щоб роботою бути попереду, щоб дівчата швидше виходили заміж». Підбігши до свого подвір'я, хазяїн спочатку заходив у хлів та торкався паскою всіх корів та волів, щоб вони стали гладкими. Від паски відрізали шмагочки та зберігали їх як ліки.

Центральне місце у пасхальній обрядовості займає крашене яйце, що стало поряд з хлібним короваем головним атрибутом свята. Свячене яйце їдять першим, коли приходять з заутрені, яйцями обмінюються, їх дають рідним, сусідам, роздають вбогим. Вважають, що великоденне яйце набуває магічних якостей. Інколи дівчата вмиваються водою, в яку занурюють крашанку та монети, «щоб бути рожевими та вродливими». Потім крашанку та гроші віддають вбогим.

Про пасхальні народні традиції можна розповісти багато цікавого. Сподіваюся, для цього ще буде нагода.

Малюнки студентки архітектурного факультету Оксани САВЕНКО.

ВІН НЕ ЛИШЕ МИТЕЦЬ - БО ЦЕ Ж ДО БОЛЮ МАЛО...

До річниці світлої пам'яті Віктора Васильовича ЧЕПЕЛИКА

Рис. В. МАЛІНОВСЬКОГО

Ім'я українського історика, архітектурознавця II-ї половини ХХ ст. широко відоме в Україні й далеко за її межами. Він виховав і навчив любити історію багато поколінь архітекторів.

Віктор Васильович ЧЕПЕЛИК став одним з перших академіків Української Академії Архітектури нашої незалежної держави на хвилі національного відродження.

Своє естетичне і патріотичне «фредо» висловив іще за часів навчання в Київському Будівельному інституті, на архітектурному факультеті. Він упевнено став до лав тих, хто прагнув заявити про українську архітектуру, про сподвижників національних традицій в ній. Величезний вплив на формування світогляду мистецького справили улюблені вчителі: М. П. СЕВЕРОВ, Г. ЛЕОНТОВИЧ, І. А. КИРІЄНКО, Й. Ю. КАРАКІС, В. М. ОНАЩЕНКО, О. О. СИДОРЕНКО, Ю. С. АСЕЄВ, В. О. СЕДІН. На все життя зберіг до своїх вчителів і керівників науковою роботою світле, шанобливе, священне ставлення і був щасливий з того, що став представником їх школи.

Характерною рисою вдачі В. В. ЧЕПЕЛИКА була національна гідність, відданість народним інтонаціям архітектури. Він присвятив багато уваги народній архітектурі, глибоко вивчив витoki формування українського бароко, був закоханий в український модерн і це не єдина ознака специфіки його архітектурознавства.

Сфера наукових інтересів В. В. ЧЕПЕЛИКА весь час змінюється і спрямовується в інше русло. Наприкінці 90-х років він звертається до дослідження принципів пропорційності української дерев'яної архітектури 17-

18 століть, аналізує типологічні особливості формування житла для малосімейних, розкриває морфологічні закономірності розвитку українського архітектурного модерну кінця 19 початку 20 ст., висвітлює питання сучасних тенденцій в архітектурі в статті «Уроки города на рубеже века».

Підручник «Зодчі середньовіччя і Нового часу», написаний В. В. ЧЕПЕЛИКОМ в 1991 році, є свідченням невтомної копіткої праці, глибокого історичного знання архітектури різних часів і стильових течій. Учебний посібник для студентів завершальних курсів користується великим попитом і незмінною симпатією молоді.

Не можу не згадати ще про один напрямок творчої діяльності ЧЕПЕЛИКА - художника, бо це «своєрідний айсберг», верхівку якого нам вдалося побачити на декількох персональних виставках. На ювілейній виставці (1997) було понад 170 авторських творів, виконаних в різні часи і в різних техніках малюнку та живопису. Особливе місце в експозиції виставки (в залі Вченої ради КНУБА) посідали портрети вчителів милих серцю Віктора Васильовича. Чарівні акварелі переносили нас до улюблених куточків природи, осяяних спекотним сонцем або яскравими кольорами осені. Багаточисельні малюнки олівцем, пером або фломастером наче зупиняли мить враження художника в силуетах маленьких церков, напівзруйнованих капличок, «маленької архітектури» і поруч ескізи, проекти храмів у Новомосковську, на Київщині, ескізи пам'ятника Перемоги в Києві (конкурсний варіант), Пантеону героям Великої Вітчизняної...

Твори В. В. ЧЕПЕЛИКА розкривають свій особистий світ автора, куди не кожному дано увійти, бо потребують розуміння його філософії і

природи, фантазії митця.

Хочу навести вислови колег під час відкриття виставки. Віце-президент Академії архітектури України, Народний архітектор України, доктор архітектури, зав. кафедрою основ архітектури В. І. СЖОВ: «В природі не існує великих архітекторів, великих музикантів та художників, а тільки великі трударі, добрі фахівці, що люблять і вміють робити свою справу. Гадаю Віктор Васильович ніколи не мріяв про блискучу кар'єру, а просто надто багато працював: проектував, креслив, малював, писав. Він справжній «орач» на ниві архітектури і мистецтва...»

«Професор В. В. ЧЕПЕЛИК - гордість не тільки кафедри, а усієї нації. Його значущий внесок в сьогоденне мистецтво, в українську культуру не вичерпується лише науковою та педагогічною діяльністю, як бачимо, чекає своїх дослідників і його художня творчість, бо він - людина по-справжньому всебічно обдарована», сказав доктор архітектури, заслужений діяч мистецтв, професор В. І. СОЧЕНКО.

А для мене, як і для багатьох ім'я Віктора Васильовича завжди асоціюється з поняттям ПРОФЕСІОНАЛ - майстер високого класу. Своєю чесною, самовідданою працею він збагатив надбання національної архітектурної школи, покликаної увійти в загальноєвропейську культуру зі своїм власним самобутнім і неповторним почерком. А крім усього, він був простою, гарною, чуйною людиною, шановним колегою, чудовим батьком і чоловіком. Сьогодні ми сумуємо за ним і в буденному житті нам його дуже не вистачає!

Спадщина, яку залишив В. В. ЧЕПЕЛИК, складається зі 160 наукових праць і 40 навчально-методичних розробок. Отож, академік В. В. ЧЕПЕЛИК лишається з нами у своїх працях, у творчій енергії, в скарбниціх історії. Саме це робить його видатним українським знавцем архітектури II-ї половини ХХ століття. □

Н. ГАСАНОВА,

доцент кафедри основ архітектури,
кандидат мистецтвознавства

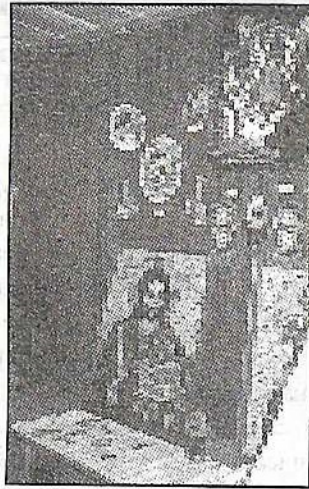

Рис. В. ЧЕПЕЛИКА

Архітектура і Будівництво

ДОРОГІ УМІЛЬНИЦІ – РУКОДІЛЬНИЦІ

Чудовим подарунком жінкам нашого університету напередодні Жіночого свята стали концерт та виставка дитячих рисунків та виробів наших співробітниць, зроблених власними руками. Все це було організовано силами працівників університету. В підготовці взяли участь голова жіночої ради Н. В. ЛІСНЕВСЬКА, зав. аспірантурою Т. О. ДЕМБИЦЬКА, головний адміністратор Центру культури та дозвілля А. А. ЦЕПУРИТ, ст. лаборант кафедри технології виробництва бетонних і залізобетонних виробів А. І. ДУЛЕВИЧ, заст. директора бібліотеки О. М. МОГИЛЕВСЬКА.

Виставка ж дитячих малюнків

та різноманітних виробів, що зроблені руками наших співробітниць, зачарувала око всіх відвідувачів. Наші діточки показали свою любов до мамі через рисунки. Це Віта ДЕРОГАН, Даша КОРНІЙЧУК, Наташа КОРНІЙЧУК, Міша КУЗНЕЦОВ, Маша УСАТЕНКО, Яна ДУЛЕВИЧ, Марина ОМЕЛЯНЕНКО, Леся ЗІНЧЕНКО.

Дякуємо вам, любі діточки наші, за вашу повагу та любов. Жіноча рада подякувала всім дітям, подарували їм фломастери, стаканчики для олівців, книжечки і ін.

Також подякували наших умільниць – рукодільниць за чудові відчут-

тя, що принесли нам їх вироби. Дякуємо Вам, шановні Т. О. ДЕМБИЦЬКА, зав. аспірантурою вузу, К. Г. БЕЛІЯЄВА та Т. О. ОДАРИЧ, працівниці канцелярії, О. І. НАБОКІНА, ст. викладач кафедри вищої математики, Н. В. ВАКУЛИК, працівниця бібліотеки, А. М. ГУЗОВА, співробітниця ОЦ, Л. І. МАЛУГІНА, О. І. ПІДОПРИГОРА, Г. С. ТУМАЙ, О. М. ЯКОВЕНКО, співробітники ремонтно-будівельної ділянки вузу, Н. П. ВОЛОВЕНКО, працівниця гуртожитку №5. Жіноча Рада також вшанувала всіх подаруночками. □

Н. ЛІСНЕВСЬКА,

голова жіночої ради КНУБА

ОБОРОННУ ОРГАНІЗАЦІЮ КНУБА ВІДНОВЛЕНО

Оборонна організація «Товариство Сприяння Обороні України» (ДТСААФ) в свій час була однією з крупніших всесоюзних громадських організацій, яка протягом 50 років займалась вихованням молоді в патріотичному напрямку та пропагувала військово-прикладні і технічні види спорту.

Вона і зараз існує як всеукраїнське громадське добровільне оборонно-патріотичне і спортивно-технічне об'єднання громадян, і займається патріотичним вихованням і пропагандою серед населення Конституції і законів України про захист Батьківщини. Прищеплює молоді інтерес до технічної творчості, винахідницької і раціоналізаторської діяльності.

Організація ТСО України в КНУБА у минулому була однією з кращих вузівських оборонних організацій у Києві.

Організація мала хорошу матеріальну базу: легкові та грузові учбові автомобілі, мотоцикли, мопеди, картинги, стрілковий тир та стрічкову зброю, радіостанції, класи підготовки водіїв. Працювали секції з військово-прикладних та технічних видів спорту: секції стрільби з малокаліберної та пневматичної зброї, мотосекція, секція підводного плавання, секція швидкісної радіотелеграфії та інші. Спортсмени вузу брали участь у змаганнях на першість району та міста. Проводилось багато змагань на першість вузу. Окремі спортсмени вузу були учасниками і призерами змагань на першість України і Союзу. Проводилось багато заходів військово-патріотичного характеру.

На жаль, в останні роки з ряду об'єктивних причин оборонна організація вузу майже припинила свою діяльність.

Однак, з вересня 1999 року первинна організація ТСОУ в КНУБА, при підтримці студентства, профспілок та адміністрації вузу, відновила свою діяльність. В першу чергу було відкрито автошколу, в якій створені особисті пільги та зручні умови навчання для студентів, аспірантів та співробітників вузу. За півроку існування автошколи в ній пройшли навчання та отримали посвідчення водія понад 60 студентів та співробітників вузу.

Найближчим часом ми плануємо відновити діяльність тирю, що буде розташований біля спорткомплексу вузу. Отже, ЗАПРОШУЄМО!

Наша адреса: м. Київ, вул. Освіти 4, к. 432. Тел. 244-96-37.

О. ТЕРНОВЦЕВ,

голова первинної організації ТСОУ при КНУ

В нашому університеті при підтримці ректорату, деканатів, профспілки студентів діє філія Київського молодіжного центру праці (КМЦП) Управління в справах сім'ї та молоді Київської міської державної адміністрації.

Молодіжний центр праці створений розпорядженням Представника Президента України у Києві № 443 від 12.04.1993 р. і є державною структурою.

Головним завданням філії є надання студентам університету, молоді міста різноманітної допомоги. Сюди входить владштування молодих людей на роботу тимчасово чи постійно, підвищення їх правових та економічних знань, створення нових робочих місць, забезпечення координату розвитку міжнародних обмінів молодіжними колективами. Крім того, філія здійснюватиме молодіжний туризм, міжнародні волонтерські програми, організуватиме молодіжні центри та студентські

**ПОТРІБНА
РОБОТА?
ДО
НАС!**

будівельні заgonи в нашому університеті.

Філія Київського молодіжного центру праці має 6-річний досвід, необхідні ліцензії для пільгової роботи. В ході своєї діяльності центр співпрацюватиме з студентським самоврядуванням університету, де є представники від кожного факультету. Вони й допомагатимуть студентській молоді отримувати роботу, тимчасову або постійну. Так, вже в 2000 році філія центру на тимчасову роботу може направити студентів, випускників і заочників в країни: Росію (будівельні роботи), Ірландію (сільгосп-роботи), Німеччину (гувернантки).

Філія КМЦП КНУБА запрошує всіх бажаючих до співпраці. Наша адреса: вул. Освіти, 4, кім. 432, Т. 244-96-37.

Г. СЕМЕНЕЦЬ,

регіональний директор філії

Засновник Київський національний університет будівництва і архітектури «А+Б» свідоцтво про реєстрацію: КІ, №137 від 20.12.1995 р.

«А+Б»
Редактор - Ірина ГЕРАЩЕНКОВА
Адреса редакції: 252180, м. Київ-180,
Новофлотський пресект, 31, кім. 46.
Тел. 241-55-35

Газета зверстана на комп'ютерному видавничому комплексі університету
Комп'ютерна верстка - Ірина УДІНА
тираж 300 примірників, Безкоштовно.